

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1999/2015
10.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле Г.Т. из А., чији је пуномоћник М.М., адвокат из К., против туженог Привредног друштва за експлоатацију минералне воде и производњу пића К.М. АД из А., чији је пуномоћник А.Б., адвокат из Б., ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1117/14 од 04.11.2014. године, на седници одржаној 10.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1117/14 од 04.11.2014. године, у делу којим је одбијен као неоснован примарни тужбени захтев тужиле.

Образложење

Основни суд у Крагујевцу, Судска јединица у Аранђеловцу, пресудом П1 2451/11 од 03.10.2013. године, усвојио је тужбени захтев тужиле, тако што је поништио као незаконито решење о отказу уговора о раду број 03-3252 од 01.08.2011. године, и обавезао туженог да врати тужилу на послове који одговарају њеном степену и врсти стручне спреме и радној способности (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужили трошкове поступка у износу од 199.000,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 1117/14 од 04.11.2014. године, преиначио је пресуду Основног суда у Крагујевцу, Судска јединица у Аранђеловцу П1 2451/11 од 03.10.2013. године, тако што је: I) одбио као неоснован примарни тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду број 03-3252 од 01.08.2011. године и обавезе тужени да врати тужилу на послове који одговарају њеном степену и врсти стручне спреме и радној способности; II) одлучио да предмет Основног суда у Крагујевцу, Судска јединица у Аранђеловцу П1 2451/11 од 03.10.2013. године, уступи Основном суду у Аранђеловцу на одлучивање о евентуалном тужбеном захтеву; и III) укинуо решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Крагујевцу, Судска јединица у Аранђеловцу П1 2451/11 од 03.10.2013. године и предмет у укинутом делу уступио Основном суду у Аранђеловцу на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, у делу којим је одбијен као неоснован примарни тужбени захтев тужиле, тужилца је

благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд, решењем Рев2 1212/2015 од 09.07.2015. године, вратио је списе П1 717/14, Основном суду у Аранђеловцу, преко Апелационог суда у Крагујевцу, ради отклањања процесног недостатка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у побијаном делу, на основу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 399. ЗПП. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, на коју се у ревизији указује, с обзиром на то да побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, већ садрже јасне и логичне разлоге у погледу битних чињеница, који нису у противречности са чињеничним стањем.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог од 1996. године у правној служби, а на основу уговора о раду од 02.06.2006. године, на радном месту референта писарнице на неодређено време. Оспореним решењем туженог од 01.08.2011. године, тужилци је престао радни однос код туженог, отказом уговора о раду, од 22.06.2006. године, као и анекса уговора о раду од 08.07.2007. године и до 01.09.2008. године, због престанка потребе за обављањем послова, на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду. Тужени је претходно 21.04.2011. године, донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова, којим су брисани послови у Сектору људских ресурса – РЈ Општи послови и између осталог наведено да се бришу послови „референт писарнице“. Дана 23.06.2011. године, тужени је донео Предлог програма за решавање вишка запослених, чији је саставни део листинг структуре запослених чији су послови брисани, међу којима је посао тужилце. Наведени предлог програма је достављен Националној служби за запошљавање и Синдикалној организацији туженог, која је била против наведеног предлога програма. Тужени је 18.07.2011. године, донео Програм решавања вишка запослених, у коме је наведено да запосленима који се проглашавају вишком није могуће обезбедити ни једно од права из одредбе члана 155. став 1. тачка 5. Закона о раду, тако да свима престаје радни однос код туженог, у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, уз претходну исплату отпремнине. У прилогу наведеног програма, на страни 1, под редним бројем 10, наведена је тужилца као запослени радник чији су послови брисани. Саставни део програма је и табеларни приказ структуре запослених чији су послови брисани, где је наведено да се бришу послови „референт писарнице“. Судови су на основу вештачења од стране вештака економске и финансијске струке утврдили да је тужилци на основу обрачуна према одредбама Колективног уговора више исплаћене отпремнине за 52.658,84 динара, више него да је обрачун вршен према одредбама Закона о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован примарни тужбени захтев тужиље, којим је тражила поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, као и да се врати на рад на пословима који одговарају њеном степену и врсти стручне спреме и радној способности.

Према томе, како су Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 21.04.2011. године, брисани послови „референт писарнице“ на којима је била радно ангажована тужиља, постојао је оправдани разлог за престанак радног односа тужиљи код туженог, отказом уговора о раду, услед престанка потребе за обављањем њеног посла, у смислу одредбе члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), имајући у виду и да је тужени исплатио тужиљи отпремнину пре престанка радног односа, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужиља као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 405. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 398. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Миломир Николић, с.р.**